इत्य् आख्याय कथां पत्ये शक्तिदेवाय सत्वरा
सा विन्दुरेखा भूयस् तं बभाषे मृदुभाषिणी । 254
इति ईदृशि भवत्य् एव कार्याणि, तद् इदं मम
विन्दुमत्युदितं गर्भं मुक्तशोकं विपाटय । 255
इत्य् एवं विन्दुरेखायां वदत्यां पापशङ्किते
शक्तिदेवे च गगणाद् उदभूत् तत्र भारती । 256
भोः शक्तिदेव निःशङ्कं गर्भो ऽस्याः कृष्यतां त्वया,
कण्ठे मुष्ठा गृहीतो हि खड्गो ऽसौ ते भविष्यति । 257
इति दिव्यां गिरं श्रुत्वा पाटितोदरम् आशु सः
गर्भं तस्याः समाकृष्य पाणिना कण्ठतो ऽग्रहीत् । 258
गृहीतमात्रो जज्ञे च स खड्गस् तस्य हस्तगः
आकृष्टः सततः सिद्धैः केशपाश इव आयतः । 259
ततो विद्याधरः क्षिप्रात् स विप्रः समजायत,
विन्दुरेखा च तत्कालम् अदर्शनम् इयाय सा । 260
तद् दृष्ट्वा च स गत्वा एव दाशपुत्र्यै तथाविधः
विन्दुमत्यै द्वितीयस्यै पत्न्यै सर्वं न्यवेदयत् । 261
सा तम् आह, वयं नाथ विद्याधरपतेः सुताः
तिस्रो भगिन्यः कनकपुरीतः शापतश् च्युताः । 262
एका कनकरेखा सा वर्धमानपुरे त्वया
यस्या दृष्टः स शापान्तः, सा च तां स्वां पुरीं गता । 263

Digitized by Google